

31-05-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল- তোমালোকৰ ওপৰত মায়াৰ সম্পূৰ্ণ পহৰা আছে, সেয়েহে অলপো অৱহেলা নকৰিবা, দেহী-অভিমানী হৈ থাকিবৰ বাবে যত্ন কৰি থাকা”

***প্ৰশ্ন:-** পিতাৰ ওচৰত কোনটো ভাণ্ডাৰ সদায় ভৰপূৰ হৈ থাকে? সেই ভাণ্ডাৰৰ পৰা নিজকে ভৰপূৰ কৰি লোৱাৰ সাধন কি?

***উত্তৰ:-** পিতাৰ ওচৰত পৱিত্ৰতা, সুখ, শান্তিৰ ভাণ্ডাৰ সদায় ভৰপূৰ হৈ থাকে। স্থায়ী সুখ বা শান্তি লাগে যদি জংঘলত গৈ দিশহাৰা হোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। পৱিত্ৰতাই হৈছে সুখ শান্তিৰ আধাৰ। পৱিত্ৰ হ'লেই তোমালোকৰ সকলো ভাণ্ডাৰ ভৰপূৰ হৈ যাব। পিতা আহেই সন্তানসকলক পৱিত্ৰ কৰিবলৈ। তেখেত হৈছে চিৰ পৱিত্ৰ।

***গীত:-** ন ৰহ হমসে জুদা হ'ঙ্গে... (তেওঁ আমাৰ পৰা বিচ্ছেদ নহ'ব)....

ওম্ শান্তি। এইটো সন্তানসকলেই গোৱা গীত সন্তানসকলেই শুনি আছে। এইয়া সন্তানসকলৰ আত্মাই কয়। এতিয়া সন্তানসকল দেহী-অভিমানী হ'ব লাগে অৰ্থাৎ নিজকে আত্মা নিশ্চয় কৰিব লাগে, পৰমাত্মা বুলি নহয়। যেনেকৈ সন্ন্যাসীসকলে কয় যে- আত্মাই পৰমাত্মা, ইয়াকে ওলোটো গংগা বুলি কোৱা হয়। এতিয়া পিতাই বুজাইছে যে তোমালোক সকলোৱে ইমান দিনে দেহ-অভিমানী হৈ আছিল, এতিয়া দেহী-অভিমানী হোৱা। এই শিক্ষা পোৱা গৈছে পুনৰ ঘৰলৈ যাবৰ বাবে। পিছত সত্যযুগত তোমালোকৰ প্ৰাণৰূপ। তোমালোক যেতিয়া ইয়াত দেহী-অভিমানী হোৱা আৰু পিতাৰ পৰা জ্ঞান গ্ৰহণ কৰা, তেতিয়া আকৌ গৈ জ্ঞানৰ প্ৰাণৰূপৰ চৰিত্ৰ ৰূপায়ণ কৰা। তাতটো দেহ-অভিমান বা দেহী-অভিমানীৰ হোৱাৰ প্ৰশ্নই নাথাকে। এই সময়ত মনুষ্যই নাজানেই যে আমি আত্মা হওঁ। আমাৰ পিতা পৰমাত্মা হয়। একেবাৰে মূৰ্ছিত হৈ গৈছে। সন্ন্যাসীসকলে ক'লে যে আমি-তোমালোক - সকলো পৰমাত্মা। যতেই চাওঁ কেৱল তুমিয়েই তুমি, ইয়াৰ পৰাতো কোনো লাভ নহয়। তেওঁলোকেতো ইয়াক ভাবনা বুলি ভাবে। কিন্তু সকলোৰে ভাবনাটো একে ধৰণৰ নহয়। একেখন ঘৰতে পিতা আৰু সন্তানৰ ভাবনা একে নহয়। ক'ৰবাত ক'ৰবাত চোৱা সন্তানে নিজৰ পিতাকো মাৰি পেলায়, কিয়নো ঘোৰ অন্ধকাৰ হয়। সকলো পতিত হয়।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল স্ব-দৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈছা। স্ব-দৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱা বাবেহে তোমালোক ৰজা-ৰাণী হোৱা। সেয়ে পিতাই সন্তানসকলক বাৰে বাৰে কয় – দেহী-অভিমানী হোৱা। এনেকৈ ভাবা যে মোক আত্মাক পৰমাত্মা শিৱই নিজৰ পৰিচয় দি পঢ়াই আছে। আমাৰ সংস্কাৰ পৰিৱৰ্তন কৰি আছে। আত্মাইহে সংস্কাৰ লৈ যায়। শৰীৰীটো শেষ হৈ যায়। বাবা, এতিয়া আমি আপোনাৰ লগতে যোগ লগাম। আমাৰ এই প্ৰতিশ্ৰুতি কেতিয়াও খণ্ডিত হ'ব নোৱাৰে। যদিওবা পৱিত্ৰতাৰ ওপৰত অনেক প্ৰকাৰৰ বিঘ্ন আহিব। বহুত কিবা কিবি সহ্য কৰিব লাগিব। কন্যাসকলে কয় এই কষ্ট সহ্য কৰিম। যেনেকৈ দুখৰ সময়ত মুখৰে ওলায় - হায় ৰাম, হে প্ৰভু ... তোমালোকেটো এনেকৈ নোকোৱা। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলে পুনৰ বাবাক স্মৰণ কৰা। বাবা আমি কেতিয়া দুখৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাম, আমাক বহুত মাৰ-ধৰ কৰে। গীতটো কোৱা হয় - যিমনেই মাৰ নাখাওঁ কিয়, বাবা, আপোনাৰ স্মৃতি কেতিয়াও নাপাহৰোঁ। আমিহে বাবাৰেই হ'ব লাগিব। বুদ্ধিযোগ তেখেতৰ লগত সংযোগ কৰিব লাগে। এইয়া হৈছে সকলো বুজিবলগীয়া কথা। এদিন এই কষ্টৰো অন্ত পৰিব। অলপতো সহন নিশ্চয় কৰিবলগীয়া হয়। এইয়া নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। অবলাসকলৰ ওপৰত বহুত অত্যাচাৰ হয়। এই গীতটোও চোৱা আগতেই ৰচনা কৰি থোৱা আছে, যাৰ অৰ্থ কোনেও বুজি নাপায়। তোমালোকৰ শাস্ত্ৰ যেন এয়া ৰেকৰ্ড

(গীত) হৈ গ'ল। সকলোৱে কয় এনেকুৱা আন ক'তো নাই য'ত নেকি ৰেকৰ্ড (গীতৰ) ওপৰত অৰ্থ বুজোৱা হয়। এইয়া সকলোবোৰ চিনেমাৰ গীত হয়। কিন্তু এইয়াও বাবাই তৈয়াৰ কৰাইছে। তোমালোক সন্তানসকলে ইয়াৰ ওপৰত বুজাব লাগে। আমি পৰিত্ৰটো নিশ্চয় হ'বই লাগিব। পিতাৰ নিৰ্দেশ অনুসৰি চলিব লাগে। মনুষ্যইটো নাজানে। তেওঁলোকে শিৱ শংকৰকো মিলাই এজন কৰি পেলায়। কৃষ্ণও ভগৱান হয়, তেওঁতো হাজিৰা-হজুৰ হয় যিফালেই চোৱা যায় মাথো কৃষ্ণই কৃষ্ণ। ৰাধাৰ পূজাৰীয়ে আকৌ ক'ব যিফালেই চোৱা যায় মাথো ৰাধাই ৰাধা। সাই বাবাৰ হ'লে ক'ব যিফালেই চোৱা যায় সাই বাবা.....কিমান অন্ধকাৰ হয়। অৱশ্যে এয়া হ'বই, পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত নাটক। তোমালোকে কোৱা যে এই জ্ঞান যজ্ঞৰ পৰাই বিনাশ জ্বালা প্ৰজ্বলিত হৈছে। তেতিয়া কয় তোমালোকৰ বাবাই এনেকুৱা যজ্ঞ ৰচনা কৰিছে যিয়ে বিনাশ কৰি দিয়ে। আমি কওঁ শান্তি হৈ যাওঁক, তোমালোকে আকৌ বিনাশ কৰোৱা। ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ বুলি নামটো আছে নহয়। যজ্ঞ ৰচনা কৰা হয় ব্ৰাহ্মণৰ দ্বাৰা। তোমালোক ব্ৰহ্মাকুমাৰ কুমাৰীসকল ব্ৰাহ্মণ হোৱা। সেই হদৰ যজ্ঞ ৰচনা কৰে ধনী লোকসকলে। তাৰ ভিতৰত ৰুদ্ৰ যজ্ঞ প্ৰখ্যাত। তেওঁলোকে 'যজ্ঞ' শব্দৰ লগত 'জ্ঞান' শব্দ ব্যৱহাৰ নকৰে। এয়াটো হৈছে ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ। তেওঁলোকৰ যজ্ঞক জ্ঞান যজ্ঞ বুলি কোৱা নহয়। বাবাই বুজাইছে যে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বা ৰাধা কৃষ্ণৰ এই জ্ঞান নাথাকে। জ্ঞানৰ দ্বাৰাই সংগতি হয়। তাতটো সংগতিয়েই আছে, স্বৰ্গ। এয়াতো বুজিবলগীয়া কথা। পিতাই বহি ব্ৰাহ্মণসকলক জ্ঞান দিয়ে। ৰথত ৰথী বহি থকা দেখুৱায়। এই শৰীৰ ৰথ নহয় জানো। প্ৰতিখন ৰথতে আত্মা ৰথী আছে, ইয়াতো (ব্ৰহ্মাৰ ৰথ) এখেতৰ আত্মা আছে। কিন্তু বাবাই কয় - মই এই ৰথখনক ধাৰলৈ লওঁ। যেনেকৈ ঘৰ ভাঙিলে ল'লে মালিক জনো থাকে আৰু ভাড়াতীয়াজনো থাকে। ইয়াত ৰথী হৈ বাবা আহে। কয় - মই পুনৰ তোমালোকক ৰাজযোগ শিকোঁ। এনেকৈ আৰু আন কোনেও ক'ব নোৱাৰে। এই সকলো পইন্ট বুজোৱা হয় ধাৰণা কৰিবলৈ। আমাৰ বাবাই আমাক স্বৰ্গৰ মালিক বনায়, প্ৰতি কল্পৰ সংগম যুগত। এটা আখৰৰ ভুল কৰা বাবে কিমান অৱতাৰ, কিমান নাম লিখি দিছে। এতিয়া তোমালোক ঠিক কল্পবৃক্ষৰ তলত বহি আছা। ৰাজযোগ শিকি আছা ভৱিষ্যতলৈ ৰজা-ৰাণীৰ পদ পাবৰ বাবে। ইয়াত যিসকল কৌটিপতি, পদমপতি আছে তেওঁলোকৰ সকলোবোৰ মাটিত মিহলি হৈ যাব। প্ৰাকৃতিক দুৰ্য্যোগ আদি সকলো অকস্মাৎ আহিব। অন্তিমৰ ফালে বিনাশটো হ'বই। বহুসংখ্যক বোমা সকলোৰে লগত আছে। সেইবোৰ জানো এনেয়ে সাগৰত পেলাই দিব! এয়াটো তেওঁলোকৰ লাখ কোটি টকাৰ সম্পত্তি। এইবিলাক তৈয়াৰ নকৰিলে বিনাশ কেনেকৈ হ'ব। একেবাৰে জ্বলি সকলো চাই হৈ যাব। এনেকুৱা নহয় যে আহত হৈ দুখ ভুগী থাকিব। বস্তুৱেই এনেকুৱা তৈয়াৰ কৰা হৈছে, যাৰ দ্বাৰা তৎক্ষণাত শেষ হৈ যাব। তেন্তে এক ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা আৰু অনেক ধৰ্মৰ বিনাশ - এয়াটো স্পষ্ট হৈছে নহয়। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰি থকা হৈছে। স্বৰ্গত থাকিবলগীয়া সকলক যোগ্য কৰি আছে। পৰিত্ৰ হোৱা সকলৰ আগত সকলোৱে নমন কৰে। এতিয়া পিতাইয়ো কয় যে, পৰিত্ৰ হোৱা। এতিয়া তোমালোকৰ আত্মাৰ ডেউকা ভাঙি গৈছে। তোমালোক কেনেকৈ উৰিবা? যিমনেই জ্ঞান-যোগ বলৰ ধাৰণা কৰিবা সিমনেই ডেউকা আহি যাব। ৰাজধানী লোৱাটো কোনো মাহীৰ ঘৰলৈ যোৱাৰ লেখীয়া কথা নহয়।

মুখ্য কথা হ'ল মই আত্মা, এয়া হৈছে মোৰ শৰীৰ। মই আত্মা হওঁৱেই শান্ত স্বৰূপ। শান্তিৰ বাবে হাবাথুৰি খোৱাৰ কোনো দৰকাৰ নাই। এটা কাহিনী শুনোৱা হয় - ৰাণীৰ হাৰ ডিঙিতেই আছিল আৰু বাহিৰত বিচাৰি আছিল। তোমালোক হৈছা ৰাণী, শান্তিৰ বাবে জংঘললৈ যোৱাৰ কোনো দৰকাৰ নাই। এয়াটো হৈছেই মায়াৰ ৰাজ্য। ইয়াত শান্তি থাকিব নোৱাৰে। কোনোৱে কয় মই অমুকৰ পৰা শান্তি পালো। কিন্তু সেইয়া হৈছে ক্ষণ্টেকীয়া, কাগ-বিষ্টাৰ সমান সুখ অথবা শান্তি। আমাকতো অবিনাশী লাগে নহয় জানো। তোমালোক সন্তানসকলক লাগে স্থায়ী শান্তি। পৰিত্ৰতাৰ দ্বাৰা যিমান সুখ শান্তি লাগে সিমান লৈ লোৱা। শিৱবাবাৰ ভাণ্ডাৰ। যি চিৰ পৰিত্ৰ তেঁৱেই আহি সকলোকে পৰিত্ৰ কৰে। সন্ন্যাসীসকলেতো ভাবে যে আত্মা নিৰ্লেপ হয়। বাকী শৰীৰতহে পাপ লাগে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা - পিতা হৈছে স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰোঁতা। যথার্থ ৰীতিৰে বুজালে বুজিব। ঠিকেই এওঁলোকক পঢ়োৱা জনতো পৰমপিতা পৰমাত্মাই হয়, যি জনক পতিত

পাৱন সংগতি দাতা বুলি কোৱা হয়। সকলোকে দুৰ্গতিৰ পৰা সংগতিলৈ লৈ যায়। সংগতিতো পিতাইহে কৰিব। তেখেতক কোৱাই হয় সংগতি দাতা। দুৰ্গতি দাতা বুলিতো নকয়। পতিত-পাৱন বুলি কোৱা হয়, তেন্তে পতিত কোনে কৰে? এয়াও কোনেও নাজানে। পিতাই কয় তোমালোক বাম মাৰ্গত অধঃপতিত হ'লে তেতিয়া ৰাৱণে প্ৰৱেশ কৰে। মন্দিৰত ডাঙৰ ডাঙৰ ক'লা চিত্ৰ ৰাধা-কৃষ্ণৰ ৰখা হয়। নামেই ৰাখিছে শ্যাম সুন্দৰ। সত্যযুগত সুন্দৰ আছিল, পিছত কলিযুগত মায়া সৰ্পই দংশন কৰি ক'লা কৰি দিলে। এতিয়া ক'ৰ কথা ক'লৈ লৈ গ'ল। মনুষ্যই একো নাজানে। ৰচয়িতা পিতা আৰু ৰচনাৰ বিষয়ে কোনেও নাজানে। পিতাই সন্তানসকলক বুজায় – সন্তানসকল, সাৱধান হৈ থাকিব, মায়া বহুত কাঢ়া হয়। এই সময়ততো তমোপ্ৰধান হয়, কাকোকে মেৰিয়াই ধৰাত পলম নকৰে, একেবাৰে নাকত ধৰি বগৰাই দিয়ে। এইখন হৈছে যুদ্ধক্ষেত্ৰ, সেয়েহে বাবাই বাৰে বাৰে বুজায়, তোমালোকে নিজৰ কল্যাণ বিচৰা যদি দেহী-অভিমানী হোৱা। নিজকে আত্মা বুলি ভাবি, পিতাক স্মৰণ কৰিলে অন্তিম স্থিতিয়েই গতি হৈ যাব। সকলো সংস্কাৰ সন্মুখত মূৰ ডাঙি উঠে। অনেক জন্মৰ পাপ বিনাশ কৰোতে সময় লাগে। তোমালোকৰ শেষলৈকে পুৰুষাৰ্থ চলি থাকিব। প্ৰথম কথা হৈছে, দেহী-অভিমানী হোৱাটো। পৰমাত্মা পিতাই আমাক, আত্মাসকলক পঢ়াই তেখেতৰ সমানকৈ গঢ়ি আছে। বেৰিষ্টাৰে নিশ্চয় তেওঁৰ সমান বেৰিষ্টাৰ বনাব। পুৰুষাৰ্থৰ ওপৰতে সকলো নিৰ্ভৰশীল। কোনো বেৰিষ্টাৰে এটা কেছতেই লাখ টকা উপাৰ্জন কৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই কৈছে - পুৰুষাৰ্থ কৰি উচ্চ পদ লাভ কৰা। ইয়াৰ পদমপতি সকলো শেষ হৈ চাঁইৰ (মাটিৰ) লগত মিলি যাব। মই হৈছোৱেই দৰিদ্ৰ নিবাসী।

এতিয়া চোৱা, যিয়ে যুদ্ধ কৰে তেওঁলোকৰ কামেই হৈছে মৰা আৰু মাৰা। তেওঁলোকে সেই সংস্কাৰেই লৈ যায়। যদিও জন্ম গৃহস্থীৰ ঘৰত লয়, কিন্তু পিছত যুদ্ধলৈ গুছি যায়। বাবাইতো বহুত সহজ ভাবে বুজায়। জন্ম-জন্মৰ পাপ আছে, সেয়েহে যোগ বহুত ভাল হোৱা উচিত, তেতিয়াহে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। মূৰৰ পৰা বোজা কেনেকৈ আঁতৰাব পৰা যায় - ইয়াৰ বাবে যিমান পৰা যায়, সিমান পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। বাবা, আপুনি কিমান মিঠা! পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, অৱহেলা নকৰিবা। মায়াই সম্পূৰ্ণ পহৰা দি আছে, সেয়েহে দেহী-অভিমানী হোৱা। এয়া হৈছে বুদ্ধিযোগৰ দৌৰ, ইয়াতেই সকলো আছে। বাবাই বাৰে বাৰে কয় নিজৰ কল্যাণ কৰিব বিচৰা যদি তেনেহ'লে যোগ বহুত ভাল হ'ব লাগিব। তেতিয়া বহুত হৰ্ষিত হৈ থাকিব। আমি ঈশ্বৰৰ সন্তান হওঁ। আমি ভৱিষ্যতৰ বাবে বাবাৰ পৰা সম্পত্তি পাওঁ। কলিযুগততো ৰাজত্ব নকৰো। ৰাজত্ব কৰিব লাগিব সত্য যুগত। দেহী-অভিমানী হোৱাটো অতি উচ্চ লক্ষ্য। এনেয়ে জানো বিশ্বৰ মালিক হ'ব পাৰিবা। কষ্টও বহুত সহ্য কৰিব লাগিব। কিমান বন্ধনত থকা অবলা সন্তানে মাৰ খাবলগীয়া হয়। অৱশেষত বিজয় তোমালোক সন্তানসকলৰেই হ'ব। তোমালোকে কেৱল পিতাৰ স্মৃতিত থকা। এইয়াই হৈছে যোগবল, যি বাবাই তোমালোকক এবাৰেই শিকায়, যাৰ দ্বাৰা তোমালোক গোটেই বিশ্বৰ মালিক হোৱা – অন্যটো কোনো হ'ব নোৱাৰে। গোটেই নাটকত সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ ভূমিকা লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰেই। এটা কাহিনী আছে নহয় – দুটা মেকুৰীয়ে নিজৰ মাজত কাজিয়া লাগিল, মাজতে মাখন বান্দৰে খাই পেলায়। কৃষ্ণৰ মুখত মাখন দেখুওৱা হয়। কিন্তু মাখনৰতো কোনো কথা নাই। এইয়া হ'ল স্বৰ্গ, ইয়াতে গোটেই সৃষ্টিৰ মাখন আহি যায়। পিতাই স্বৰ্গৰ মালিক বনায়, এনেকুৱা পিতাকতো য'ৰ পৰাই নহওঁক দৌৰি আহিও লগ কৰিব লাগে।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) মই এই ৰথত (দেহত) বিৰাজমান আত্মা হওঁ - এইটো অভ্যাস কৰি সম্পূৰ্ণ আত্মা অভিমানী হ'ব লাগে। বুদ্ধি যোগৰ দৌৰ লগাব লাগে।
- (2) সম্পূৰ্ণ নষ্টোমোহা হ'ব লাগে। এই অন্তিম জন্মত কষ্ট সহ্য কৰি হলেও পৱিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগে।

***বৰদান:-**

সদায় আন্তৰিক সুখৰ মিঠাই খোৱা আৰু খুৱাওঁতা সঁচা সেৱাধাৰী প্ৰফুল্লিত স্বভাৱৰ হোৱা

যিয়ে নিতৌ অমৃতবেলা আন্তৰিক সুখৰ মিঠাই খায়, তেওঁ নিজেও গোটেই দিন আনন্দত থাকে আৰু আনেও তেওঁক দেখি আনন্দিত হয়। এই আন্তৰিক সুখৰ খোৱাকে যি কোনো পৰিস্থিতিকে সৰু কৰি পেলায়। পাহাৰকো তুলালৈ পৰিৱৰ্তন কৰি দিয়ে। গতিকে সদায় এইটো স্মৃতিত থাকা যে আমি আন্তৰিক সুখৰ মিঠাই খোৱা আৰু আনকো খুৱাওঁতা হওঁ। কান্দিবলগীয়া পৰিস্থিতিতো মন সদায় সুখত থাকিব লাগে, তেতিয়াহে কোৱা হ'ব প্ৰফুল্লিত স্বভাৱৰ। তেওঁৰ চেহেৰাৰ দ্বাৰাও সেৱা হয়। তেওঁৰ চেহেৰাই জ্ঞানৰ চৰিত্ৰ প্ৰত্যক্ষ কৰায়।

***শ্লোগান:-**

যাৰ প্ৰতিটো সংকল্পৰ দ্বাৰা অনেকে শ্ৰেষ্ঠ জীৱন গঢ়াৰ প্ৰেৰণা লাভ কৰে – সেইজনেই পুণ্যাত্মা হয়।

!!ওম শান্তি!!
